

facile est de his etiam per opera ipsa fidem suscipere, cernentes, quia homines acquirunt & conservant non virtutes externis bonis, sed externa virtutibus. Ipsaque beata vita, siue in gaudio posita est, siue in virtute, siue in ambobus, magis existit moribus & intellectu in excessu ornatis, mediocria verò externa possidentibus, quàm his qui in externis plura possident quàm opus sit, & qui in illis deficiunt. Quinetiam ratione licet hoc probe intueri. nam externa quidem bona finem habent tanquàm instrumentum quoddam. omne autem vtile tale est, ut excessus vel noceat habenti, vel certe nil proficit. At bona animi, quanto magis excedunt, tanto magis vtilia sunt: siquidem non solum honesti, verumetiam vtilis appellationem tribuere illis oportet. Omninoque patet, quòd sequi dicemus dispositionem optimam cuiusque rei ad inimicem, secundum excessum distantia illud, quorum dicimus eas esse dispositiones. Quare, si est anima preciosior corpore & pecuniis, & simpliciter & nobis. necessarium est & dispositionem utriusque optimam eodem modo illis correspondere. Insuper animi gratia illa experiri nata sunt, & ita rectè sentientes expetere omnes oportet, non autem animum gratia illorum. Quòd igitur felicitatis tantum vnicuique contingit, quantum virtutis atque prudentia, & quantum secundum has operatur, confessum nobis existat, teste Deo fretis dicente, felicem esse atque beatum, non per aliquod externorum, sed per seipsum, quia talis est secundum naturam. Cùm & bonam fortunam aliud esse quàm felicitatem, propter hæc necessarium est, nam externorum quidem bonorum causa est fortuna & casus: at iustus & temperatus nemo à fortuna est, neque per fortunam. Consequens verò est, & iisdem rationibus consentaneum, civitatem quoque beatam esse quæ optima sit, & quæ bene agat. impossibile autem bene agere eos, qui bona non agant. nulla verò bona actio est neque viri neque civitatis, sine virtute atque prudentia. Fortitudo autem & iustitia & prudentia civitatis eandem habent vim ac formam iis, secundum quas unusquisque hominum dicitur iustus, & prudens, & temperatus. Sed hæc hæcenus præ-

φρονήσεως. αἰφρία δὲ πόλεως καὶ διχομασίη, καὶ φρονήσεως, ἢ αὐτὴν ἔχει διδάμην κὶ μορφοῦ, ὡς μεταχῶν ἐκείνης τῆς αἰσθητικῆς, λέγειται δίχομος, κὶ φρονήσεως, κὶ σὺ φρον. ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν ὅτι το-

A ὅτι ῥάδιον ὑφ' αὐτῶν τούτων καὶ διὰ τῆς ἐργα-
 διαλαμβαίνει τὴν πίστιν, ὀρθότητος ὅτι καὶ τοῦ-
 ται καὶ φυλάσσειον οὐ τὰς ἀρετὰς τῆς ἐπιτό-
 ῃ ἀλλ' ἐπιτείναν τεύτερος, καὶ τὸ ζῆν ὑποδαμνῶντας,
 εἴτ' ἐν τῷ χέρειν ὄρην, εἴτ' ἐν ἀρετῇ τοῖς ἀ-
 ἴστροποις, εἴτ' ἐν ἀμφότεροι, ὅτι μάλλον ὑποκαρ-
 τῆς τὸ ἥθος μὲν καὶ τὴν διαδοικῶν κερκοσμη-
 ὑφ' αὐτοῖς εἰς ὑπερβολὴν, καὶ δὲ τὴν ἕξω κτήσιν
 ἥψ' ἀγαθῶν μετρίως ἱστοιοῦν, ἢ τοῖς ἐπιτείναν ὑφ'

B κερκοσμητικῶν πλείων τῆς χρηστικῶν, ἐν δὲ ταύ-
 τοῖς ἐλλείπονται οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λό-
 γον σκοποῦν ὑφ' αὐτοῖς διυσιώσθη ὄρην. τὰ μὲν γὰρ
 ἐπιτόκων, ἔχει πέντε, ὡς πρὸς ὄργανόν τι· πᾶν δὲ τὸ
 ζῆσιμὸν ὄρην, ὡς ἔπ' ἐπερβολῆν, ἢ βλάπτειν
 ἀναγκῶν, ἢ μὴδὲν ὀφείλος εἶν' αὐτῆς τοῖς ἵ-
 χροισι. τῆ δὲ καὶ ψυχῆς ἐκείνων ἀγαθῶν, ὅ-
 σμ' αὐτῶν ὑπερβολῆν, ποσὸν τε μάλλον ζῆσι-
 σμὸν εἶν' εἰ δὲ ἢ τούτοις ὄρην ἐπ' ἐπ' ἑξῆς, μὴ μό-
 νον τὸ κεκλιμένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῆσιμὸν. ὅλας δὲ
 δὴλον ὡς ἀκοροῦσθαι φήσιν ὑφ' αὐτῶν διὰ τὴν
 τὴν ἀρετῶν ἐκείνων περὶ γένους καὶ ἀ-
 ληθῆς, καὶ ἔπ' ἐπερβολῆν, ὡς πρὸς ἐπιτή-
 σιν ὡς πρὸς αὐτῆς εἶν' ἐπιτήσεως ταύτης, ὡς
 εἶπ' ὄρην ἢ ψυχῆς, καὶ τῆς κατῆσεως καὶ τῆς σὺ-
 μματος πρὸς ἑξῆς, καὶ ἀπλάως, καὶ ἡμῶν, αἰσθητικῆς
 καὶ τὴν διὰ τῆς τὴν ἀρετῶν ἐκείνων, αἰσθη-
 τικῶν τούτων ἔχειν. ἢ δὲ τῆς ψυχῆς ἐνεκεν
 ταῦτα πέφυκεν ἀρετῶν καὶ δὲ πᾶντας ἀρετῶν
 ὄρην ὡς φρονήσεως, ἀλλ' ἐκ ἐπιτείναν ἐνε-
 κεν τὴν ψυχῆς. ὅτι μὲν αὖτ' ἐκείνων τῆς δι-
 ὑδαμνίας ὄρην ἐπ' ἀλλ' ἐπὶ ποσὸν τοῖν, ὄρην αὐτῶν
 καὶ φρονήσεως, καὶ τῆς κατῆσεως καὶ ταύτης,
 ἕξω συνυπολογιστικῶν ἡμῶν, μέρους τῆς εἰσθη-
 τικῆς ὑφ' αὐτοῖς ὅς διυσιμῶν μέρους καὶ μέρους,
 δὲ οὐδὲν δὲ τῆς ἕξω τεκνῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ
 δὲ αὐτὸν αὐτοῖς, καὶ τῷ ποῖός τινος εἶν' τὴν φῶ-
 σιν ἐπ' αὐτῶν τὴν δυτιχῶν τῆς διυδαμνίας
 διὰ ταῦτ' ἀναγκῶν ἐπέχει εἶν' ἥψ' ἥψ' γὰρ
 ἐπιτόκων ἀγαθῶν τῆς ψυχῆς, εἶπὼν ταῦτόμασιν
 καὶ ἢ τυχῆς· δίχομος δ' οὐδαὶς οὐδὲ σὺ φρον
 ὄρην τυχῆς, καὶ δὲ διὰ τὴν τυχῆς ὄρην ἐκείνων
 δὲ ὄρην καὶ τῆς αὐτῆς λόγων δεδύμενον, καὶ πό-
 λην διυδαμνίας τὴν ἀρετῶν εἶν' καὶ περὶ τῆς
 F σμὸν κατῶν. αἰσθητικῶν δὲ κατῶν εἶπὼν ἢ κεκλι-
 μένους μὴ τὰ κεκλιμένα περὶ τοῖς ἐπὶ τῶν κεκλιμένων
 ἐργῶν, εἶτ' ἀετῶν, εἶτ' πόλεως, χωρεῖς ἀρετῆς ἢ
 ὡς μεταχῶν ἐκείνης τῆς αἰσθητικῆς, λέγειται δίχομος, κὶ φρονήσεως, κὶ σὺ φρον. ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν ὅτι το-